

РЕШЕНИЕ

№ 54

София, 22 април 2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и трети март две хиляди двадесет и първа година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АНТОАНЕТА ДАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: МАЯ ЦОНЕВА
МАРИЯ МИТЕВА

при участието на секретаря: Невена Пелова и в присъствието на прокурор Мария Михайлова изслуша докладваното от съдия Мария Митева н. дело № 130/2021 година.

Производството по делото е образувано на основание чл. 346, т. 1 от НПК по касационна жалба на подс. С. С. П. чрез защитника му - адв. Н. К. и по касационна жалба на подс. Г. С. Г. срещу Решение № 10303/01.10.20 г. по ВНОХД № 134/20 г. по описа на САС, НО, втори състав.

В касационната жалба на подс. П. се излагат аргументи за незаконосъобразност на атакувания съдебен акт, тъй като неправилно е приложен материалния закон. Развиват се съображения от една страна, че престъплението, за което подс. П. е бил признат за виновен не е доказано по несъмнен начин, а от друга, че деянието е несъставомерно.

Изтъква се, че и първата и въззивната инстанция са си позволили да приемат за установени факти, които не са безспорно доказани. Развиват се и доводи за явна несправедливост на наложеното наказание, тъй като то не е съобразено с обществената опасност на деянието и дееца и наличните смекчаващ отговорността обстоятелства.

Отправеното искане е за отмяна на решение № 10303/01.10.20 г. по ВНОХД № 134 по описа за 2020 г. на САС, НО, втори състав и за оправдаване на подс. С. П., а алтернативно за изменение на решението в санкционната част и намаляване на наложеното наказание или срока за отлагането му.

В касационната жалба на подс. Г. и представените допълнителни бележки /наречени молба/ също се излагат аргументи за незаконосъобразност на атакувания съдебен акт, тъй като неправилно е приложен материалния закон. Развиват се доводи, че не е доказана съставомерността на деянието, тъй като не са събрани нито преки, нито косвени доказателства в подкрепа на обвинението, а то почива единствено на показанията на св. Ч., които са противоречиви. Излагат се съждения за това какво представлява подкупът като престъпление, и за това, че престъплението може да бъде осъществено само с пряк умисъл, а в конкретния случай такъв умисъл не е доказан. Изтъква се, че по делото не е доказано да е имало нарушение на правилата за движение по пътищата, което да налага опрощаването му. Сочи се, че св. Д. С. и св. Г. С. не са чули реплики, отнасящи се до искане или получаване на пари, а св. Ч. субективно е възприел, че трябва да даде нещо, за да не бъде санкциониран. Подчертава се, че двамата подсъдими са патрулирали заедно за втори път, което изключва каквото и да е сработване

помежду им. Развиват се и доводи за неправилно приети фактически положения във връзка с точното местонахождение на полицейския патрул на инкриминираната дата и час. Излагат се и съображения за допуснати съществени процесуални нарушения, свързани със заключението на съдебно – техническата експертиза и липсата на обезпечаването по реда на НПК на вещественото доказателствено средство – банкнота от 10 лева.

Сочат се и аргументи за явна несправедливост на наложеното наказание. Отправеното искане е за отмяна на решение № 10303/01.10.20 г. по ВНОХД № 134 по описа за 2020 г. на САС, НО, втори състав и за оправдаване на подс. Г. Г., а алтернативно за връщане на делото за ново разглеждане на въззивната инстанция или за изменение на решението в санкционната част и намаляване на наложеното наказание.

В съдебното заседание пред касационната инстанция защитникът на подс. П., адв. Н. К. поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения. Изтъква, че подс. П. неправилно е признат за виновен, тъй като не е осъществено престъплението, за което този подсъдим е осъден. Подчертава, че подс. П. не е разговарял със св. Ч., а има възможност банкнотата от десет лева да е попаднала у подс. П. по друг начин.

Отправя искане въззивното решение да бъде отменено и делото да бъде върнато за нова разглеждане от друг състав на съда или подс. П. да бъде оправдан. Алтернативно моли за намаляване размера на наложеното наказание. Подс. С. П. в лична защита поддържа казаното от неговия защитник. Подс. Г. Г. развива доводи, за това, че банкнотата от 10 лв. не е обезпечена като доказателствено средство, съгласно разпоредбите на НПК – липсва протокол с дата, час, място и длъжностно лице преди извършване на ПСД по личен обиск на подсъдимите. Подчертава, че банкнотата би трябвало да бъде съхранявана до окончателното приключване на наказателното производство. Изтъква, че извършилия личен обиск следовател е заинтересовано лице, поради водени от подс. Г. със следователя дела от частен характер, а и поради познанството на следователя със св. Ч.. Развива и доводи, че искането му за назначаване на повторна техническа експертиза, е основателно и неправилно е било отхвърлено, тъй като заключението на приетата от съда експертиза е немотивирано и непълно. Излага и съображения, че неправилно не са били кредитирани дадените от него обяснения, а е дадена вяра на показанията на св. Ч., както и че част от показанията на свидетелите са оценени избирателно.

Подчертава, че въззивният съд не изследвал обективно, всестранно и пълно всички обстоятелства по делото, за да попълни доказателствената съвкупност с всички възможни и относими доказателствени източници. Моли атакуваното решение да бъде отменено и делото да бъде върнато за ново разглеждане поради допуснати съществени процесуални нарушения, като се дадат указания за извършване на всички необходими процесуални действия с оглед разкриване на обективната истина по делото.

Представителят на Върховната касационна прокуратура предлага касационните жалби да бъдат оставени без уважение, като неоснователни. Счита, че при проверката и оценката на доказателствата не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да налагат връщане на делото за ново разглеждане. Изтъква, че въз основа на цялостния анализ на доказателствените материали правилно е изведен извода за виновността на двамата подсъдими. Сочи, че правилно са кредитирани показанията на св. Ч., които са безпротиворечиви и подкрепени от други доказателствени източници, както и че е доказано, че парите

са взети, за да не бъде извършено действие по служба, а именно да не бъде съставен акт извършено нарушение по чл. 70 ЗДвП. Развива и доводи, че е установено и наличието на умишъл при двамата подсъдими. Сочи, че единствения упрек, който би могъл да отправен е, че двамата подсъдими са осъществили състава на чл. 302 НК по двете форми – единият е поискарал, а другият е приел парите, но доколкото на подс. Г. е повдигнато обвинение единствено, че е действал като помагач, няма основание за преквалифициране в по-тежката форма на изпълнителното деяние.

В последната си дума подс. С. П. моли да бъде оправдан и да бъде отменено наложеното му наказание.

В последната си дума подс. Г. Г. моли делото да бъде върнато за ново разглеждане.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери за установено следното.

С присъда № 1202 от 12.03.2019 г., постановена по НОХД № 103/2018 г. по описа на Окръжен съд – Благоевград, Наказателно отделение, 9 състав подс. С. С. П., [дата на раждане] в /населено място/, с постоянен и настоящ адрес [населено място], [улица], българин, български гражданин, със средно образование, женен, неосъждан, ЕГН [ЕГН], е бил признат за ВИНОВЕН в това, че на 28.09.2016 г. около 14.15 часа в [населено място], на ул., „улица“, в качеството си на длъжностно лице - полицейски орган - младши автоконтрольор II-ра степен в група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“ на сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна по-лиция“ при ОД на МВР - /населено място/ като извършител, в съучастие с помагача Г. С. Г., умишлено подпомогнат от последния, поискарал и приел дар - банкнота с номинал 10 лева, сериен номер /номер/ от Р. К. Ч., който не му се следва, за да не извърши действие по служба - да не състави акт за установяване на административно нарушение по Закона за движение по пътищата, а именно за нарушение по чл. 70, ал. 3 от ЗДвП, извършено от Р. К. Ч. при управление на МПС през деня без включени светлини за движение през деня или с къси светлини, поради което и на основание чл. 302, т. 1, пр. 6, във връзка с чл. 301, ал. 1, пр. 1 и 2, във връзка с чл. 20, ал. 2, във връзка с чл. 55, ал. 1, т. 1 и ал.3 НК Е БИЛ ОСЪДЕН на лишаване от свобода в размер на 8 /осем/ месеца, чието изтърпяване - на основание чл. 66, ал. 1 НК е отложено ЗА СРОК от 3 /три/ години от влизане на присъдата в сила.

Подс. Г. С. Г., [дата на раждане] в/населено място/, с постоянен и настоящ адрес: [населено място], [улица], българин, български гражданин, с висше образование, разведен, неосъждан, [ЕГН], е бил признат за ВИНОВЕН в това, че на 28.09.2016 г., около 14.15 часа в [населено място], на ул., „улица“, в качеството си на длъжностно лице - полицейски орган - полицаи в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 РУ /населено място/ при ОД на МВР - /населено място/, придаден да изпълнява служебните си задължения в сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при ОД на МВР - /населено място/ съгласно заповед № 244к-34/24.02.2016 г. на директора на ОД на МВР - /населено място/, като помагач, умишлено подпомогнал извършителя С. С. П. - младши автоконтрольор II-ра степен в група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“ на сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при ОД на МВР /населено място/, да поиска и приеме дар - банкнота с номинал от 10 лева със сериен номер /номер/ от Р. К. Ч., който не му се следва, за да не извърши действие по служба - да не състави акт за установяване на

административно нарушение по Закона за движение по пътищата, а именно за нарушение по чл. 70, ал. 3 от ЗДвП, извършено от Р. К. Ч. при управление на МПС през деня без включени светлини за движение през деня или с къси светлини, поради което и на основание чл. 302, т. 1, пр. 6 във връзка с чл. 301, ал. 1, пр. 1 и 2, във връзка с чл. 20, ал. 4, във връзка и с чл. 55, ал. 1, т. 1 и ал. 3 НК е БИЛ ОСЪДЕН на лишаване от свобода в размер на 1 /една/ година, чието изтърпяване - на основание чл. 66, ал. 1 НК- е отложено ЗА СРОК от 3 /три/ години от влизане на присъдата в сила.

Подсъдимите С. С. П. и Г. С. Г., с установена по-горе самоличност, са били ОСЪДЕНИ ДА ЗАПЛАТЯТ по равно по сметка на ОД на МВР - Благоевград направените на досъдебното производство разноски в размер на 395,08 лв. /триста деветдесет и пет лева и осем стотинки/, по сметка на Окръжен съд - Благоевград направените в съдебната фаза такива в размер на 455,36 лв. /четиристотин петдесет и пет лева и тридесет и шест стотинки/ лева, както и по 5 /пет/ лева за служебно издаване на изпълнителен лист.

На основание чл. 307а НК съдът е ОТНЕЛ в полза на Държавата предмета на престъплението- 1 бр. банкнота с номинал от 10 лева със сериен номер БЛ 8157317. Съдът се е произнесъл с определение и по отношение на другите веществени доказателства по делото.

Въззивната процедура е инициирана по жалби на подсъдимите С. П. и Г. Г. и техните защитници срещу присъда № 1202 от 12.03.2019 г., постановена по НОХД № 103/2018 г. по описа на Окръжен съд – Благоевград, Наказателно отделение, 9 състав.

С Решение № 10303/01.10.2020 г. на САС, НО, втори състав, присъда № 1202 от 12.03.2019 г., постановена по НОХД № 103/2018 г. по описа на Окръжен съд – Благоевград, Наказателно отделение, 9 състав е била потвърдена. Касационните жалби са допустими, но разгледани по същество са неоснователни. Оплакванията в касационните жалби са свързани с основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 т. 2 и т. 3 НПК. В касационните жалби се поддържа, най-общо, че обстоятелствата по делото не са установени обективно, всестранно и пълно, някои доказателствени средства са игнорирани, а други оценени избиращелно. Навеждат се доводи са незаконосъобразно формирано вътрешно убеждение на съдилищата и неправилно приложение на закона, тъй като деянието е несъставомерно. Развиват се и съображения за явна несправедливост на наложените наказания. При касационната проверка обаче Върховният касационен съд констатира, че въз основа на събраните възможни и относими доказателства, доказателствени средства и експертизи, инстанционните съдилища са установили вярно фактологията по делото.

Не са допуснати твърденията от подсъдимите и защитата съществени процесуални нарушения, свързани с липсата на банкнотата от 10 лв., необективност на експертните заключения и неправилно формирано вътрешно убеждение на съдилищата.

Възражението за липсата на обезпечаване на веществено доказателствено средство реда на НПК, а именно банкнотата от 10 лв., намерена у подс. П., правилно е оценено от въззивния съд като неоснователно. Действително веществените доказателства, относими към предмета на делото следва да се пазят до приключването на наказателното производство, но този пропуск в конкретния случай няма характер на съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване правата на подсъдимите. Това е така, защото по делото не е спорно и е несъмнено установено, че инкриминираната банкнота е намерена и

иззета при извършения обиск на подс. П., при съблюдаване на правилата на НПК, след което е приобщена като веществено доказателство, а че същата е била на св. Ч. и обстоятелствата, при които е предадена на подс. П. са също безспорно установени от показанията на свидетеля и от техническата експертиза. Обстоятелството, че в материалите по делото не е приобщено принтираното копие на снимката с банкнотата, направено от св. К., по никакъв начин не се отразява на процесуалната годност на извършения след това обиск на подс. П. и изнемването на банкнотата. Впрочем копие на снимката на банкнотата се намира в заключението на съдебно – техническата експертиза. Важно е да се подчертае също, че банкнотата от 10 лв. и сер. № /номер/ е била изследвана от съдебно – техническата експертиза на в. л. К. и е било установено, че банкнотата е истинска и представлява редовна емисия на БНБ.

Твърдението на защитата, че банкнотата от 10 лв. би могла да попадне у подс. П. по някакъв друг начин, например да е била подхвърлена от св. Ч. е несъстоятелно. Това е така, тъй като св. Ч. обективно не е имал никакъв достъп до жабката на патрулния автомобил, а още повече до портфейла на подс. П., който според заявеното от този подсъдим, също се е намирал в жабката. Несериозно е и да са твърди, че св. Ч. би могъл да подхвърли банкнотата пред очите на подс. П., който е седял необезпокоявано в автомобила, и последния да не забележи това. Така че, твърдението, че банкнотата от 10 лв. е попаднала по някакъв имажинерен начин в портфейла на подс. П. е напълно безпочвено. Възраженията срещу приетите по делото основна и допълнителна технически експертизи също са неоснователни.

Вещото лице инж. Е. Т. е изследвала телефона на св. Ч., и в рамките на своята компетентност е дала аргументирано и обосновано заключение, че фотоклипът с банкнотата е заснет именно с телефона на св. Ч., на инкриминираната дата, в 2.16 ч. следобед и на ул."улица", информация за която географска позиция е извлечена от самия клип, както и че не е възможно технически този фотоклип да е направен на друго място, с друго мобилно устройство и да е изпратен по електронен път или по друг начин на мобилния телефон на сдв. Ч.. От заключението е видно, че GPS информацията за позицията на извършване на заснемането е съхранена в информацията за видеоклипа от мобилното устройство в момента на запис, видяно в Details, като в случая локацията е направена в Google Maps.

Въз основа на доказателствените източници е направен и верен извод за местоположението на патрулния автомобил и мястото, на което е бил спрян за проверка св. Ч..

Що се отнася до възраженията срещу следователя Т. във връзка с някаква хипотетична предубеденост от негова страна към подс. Г., то те също са несъстоятелни. Инстанционните съдилища са проверили версията на подс. Г. за това, че обвинението срещу него е инспирирано от Т. по повод на водено преди това срещу сина на следователя дело от частен характер, заведено от подс. Г.. Тези оплаквания на подс. Г. са напълно голословни, защото по делото категорично е установено, че св. Ч. не се познава със следователя Т. и неговия син, освен по физиономия, не са в приятелски отношения, а и изобщо нямат отношения помежду си. Така че, напълно в сферата на вероятностите е да се предположи, че на инкриминираната дата, св. Ч. е знаел, че ще бъде спрян за проверка от подс. Г., когото не е познавал, че поведението на св. Ч. е било продиктувано по някакъв начин от следователя Т. или неговия син, след като поначало те не се познават със св. Ч.. Що се отнася до това, че следователят Т. е участвал при извършване на

обиските на двамата подсъдими, то той е бил изпратен по служба, тъй като е бил дежурен и е изпълнявал служебните си задължения. Така по делото липсват каквито и да били доказателства за обективна или субективна заинтересованост или предубеденост от страна на следователя Т. към който и да било от двамата подсъдими. Не се констатира от материалите по делото някакво аругантно, тенденциозно или некоректно отношение към подсъдимите. Следователят Т. е предприел действия единствено в изпълнение на служебните си задължения. Неоснователни са и оплакванията, че обвиненията на срещу двата подсъдими не са несъмнено доказани, както и, че деянието е несъставомерно и в тази връзка не е приложен правилно материалния закон.

Това е така, защото при внимателния прочит на материалите по делото се установява, че инстанционните съдилища са анализирали внимателно, подробно и задълбочено всички доказателства и доказателствени средства, като са подхождали при оценката им с нужната критичност и обективност.

Обясненията на двамата подсъдими са били обсъдени с нужното внимание и съпоставени с показанията на св. Ч. и с показанията на останалите свидетели по делото. Действително в основата на изводите си инстанционните съдилища са поставили показанията на св. Ч., но това е така, защото той е единственият пряк и непосредствен свидетел на случващото се. Показанията на св. Ч. обаче съвсем не са изолирани от останалите доказателствени източници, а напротив, те са в пълен синхрон и корелация с показанията на свидетелите Д. С., Г. С. и К.. Действително, свидетелите Д. С. и Г. С. не са чули и възприели лично целия разговор между подс. Г. и св. Ч., но са чули достатъчно реплики, като например „Къде работиш?, Какво работиш?, Колко струва един поздрав?, Д. нещо като за поздрав!“ Чутото от посочените двама свидетели /баща и син/, напълно подкрепя подробните, последователни и безпротиворечиви показания на св. Ч.. Освен, че са обсъдени задълбочено всички свидетелски показания, които подкрепят заявеното от св. Ч., в подкрепа на обвинителната теза са и писмените доказателствени и източници и заключенията на приетите по делото експертизи.

Несъстоятелно е и твърдението на защитата, че подс. П. не е чул разговора на подс. Г. и св. Ч. и не възприел техните действия. Това е така, защото подс. П. е бил в патрулния автомобил на отворена и врата и прозорец, както твърди той, а разговорът между подс. Г. и св. Ч. се е провел в непосредствена близост до него. Нужно да са посочи, че именно подс. П. е взел банкнотата от 10 лв., поставена от св. Ч. под документите, които е подал на този подсъдими и то след реплика на подс. Г., ако дава нещо, да го даде дискретно. Така въз основа на доказателствените материали по делото и след внимателната им съпоставка и оценка, инстанционните съдилища са достигнали до верни правни изводи, че деянието е осъществено от двамата подсъдими както от обективна, така и от субективна страна, като са действали с пряк умишъл. Както първата инстанция, така и въззивният съд са изложили достатъчно аргументи във връзка с умишъла на подсъдимите и техните съображения се споделят и от касационната инстанция.

Не почива на доказателствените материали по делото, заявеното от подс. Г., че св. Ч. е бил спрян за проверка в рамките на СПО, както това е било отразено от подс. П. в ежедневната форма, а не заради конкретно нарушение на правилата за движение по пътищата, свързано с невключени светлини на автомобила при управлението му през деня. Това твърдение на подсъдимия е насочено към обслужване на защитната му теза, че след като няма допуснато нарушение, няма и основание да се поиска подкуп. То обаче се опровергава дори от обърканите обяснения на подс. Г., който съобщава, че е видял, че нещо не е наред със

светлините на управлявания от св. Ч. автомобил, но след проверка бил установил, че това са ЛЕД светлини. Видно от показанията на св. Ч. обаче подс. Г. не е проверявал таблото в автомобила и светлините на автомобила, а е проверил дали има триъгълник, пожарогасител и др. От друга страна управляваният от св. Ч. автомобил не е оборудван с твърдените от подс. Г. ЛЕД светлини. Нужно е да се посочи, че съдът поначало има суверенно право да реши на кои доказателства и доказателствени средства да даде вяра, независимо от това в коя фаза на процеса са депозираните. Преценката си разбира се съдът следва да направи след критичен анализ и оценка на всички доказателствени източници и при внимателна съпоставка помежду им. Такъв е бил подходът и на инстанционните съдилища. И първата и въззивната инстанция с особено внимание и прецизност са обсъдили доказателствените материали, като са ги съпоставили помежду им. Изложени са ясни съображения в кои части се кредитират показанията на свидетелите, в кои части се дава вяра на обясненията на подсъдимите и в кои не и по какви причини.

Обективен и безпристрастен е бил подходът на съдилищата при оценката на всички доказателствени материали и е отговорено на всички възражения на защитата, част от които се повтарят и в касационната жалба.

С оглед на изложеното Върховният касационен съд намира за неоснователни оплакванията, че обвиненията срещу двамата подсъдими не са доказани по несъмнен начин или че деянието е несъставомерно.

Инстанционните съдилища са дали и подробен, аргументиран и верен отговор на въпроса защо в конкретния случай липсват основания да се приеме, че е налице провокация към подкуп по смисъла на чл. 307 НК.

Така, след като въззивният съд е проверил изцяло правилността на атакувания съдебен акт, анализирал е всестранно, обективно и пълно както гласните, така и писмените доказателствени средства, били са подложени на анализ и изготвените по делото експертизи, към него не може да бъде отправен упрек, че не е формирал вътрешното си убеждение въз основа на доказателствата по делото и закона.

Що се отнася до оплакванията за явна несправедливост на наложените на подсъдимите П. и Г. наказания, то те са изначално неоснователни. Както първостепенният, така и въззивният съд са отчели наличните по отношение на двамата подсъдими смекчаващи отговорността обстоятелства и отегчаващите отговорността обстоятелства по отношение на подс. Г.. Значението и тежестта на смекчаващите отговорността обстоятелства не се били подценени, напротив били са надценени. Не е преекспонирана и тежестта на отегчаващите отговорността обстоятелства за подс. Г.. Следва да се отбележи, че първостепенният съд е бил изключително снизходителен при определяне на наказанията на подс. П. и подс. Г. и без основание е приложил разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, тъй като смекчаващите обстоятелства поначало не са многобройни, а и нито едно от тях не е с изключителен характер. В конкретния случай стойността на подкупа не е водеща и няма съществено значение при определяне на наказанието, защото поначало подкупът е престъпление със завишена степен на обществена опасност, намерила отражение в санкционната част на разпоредбата на чл. 302, т. 1, пр. 6 вр. чл. 301, ал. 1, пр. 1 и 2 НК. От важно значение е по принцип, че се засягат значими обществени отношения, свързани с правилното функциониране на държавния и обществения апарат, с точно, еднакво и безкористно осъществяване на правата и задълженията, произтичащи от компетентността и функциите на длъжностите лица, подронва техния авторитет и доверието на гражданите в управлението.

Поради липсата на съответен протест обаче въпросът за неправилното приложение на разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК от първостепенния съд /констатирано от въззивния съд/, е безпредметно да бъде обсъждан по-подробно.

С оглед на изложените по-горе съображения касационната инстанция намира за неоснователни възраженията залежали в касационните жалби за нарушение на материалния закон и за допуснати във въззивната инстанция съществени процесуални нарушения /чл. 14, НПК и чл. 107 НПК/, свързани с начина на осъществяване на дейността по установяване, проверка и оценка на релевантните факти, както и за явна несправедливост на наложените наказания – касационна основание по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 НПК.

Това е така, защото всички обстоятелства по делото са изследвани обективно, всестранно и пълно и именно въз основа на съвкупната им оценка въззивният съд е формирал вътрешното си убеждение.

Предвид на това, че не се констатираха допуснати нарушения на материалния закон, допуснатите съществени процесуални нарушения и явна несправедливост на наложените наказания, решението на Апелативен съд – София, Наказателно отделение, втори състав следва да бъде оставено в сила.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 354, ал.1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение.

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 10303/01.10.2020 г., постановено по ВНОХД № 134/2020 г. от Апелативен съд – София.

Председател:

Членове:

1.

2.